

Ei L-au cunoscut pe Dumnezeu lor

Vol. 1

Edwin si Lillian Harvey & Hey

- Publicat cu permisiune -

Mama Cobb

Sfanta îmbrăcată în stambă

Cînd tînăra și foarte eleganta domnișoară Cobb a renunțat la statutul ei de adoratoare a lumii și a devenit o umilă slujitoare a lui Isus Cristos, ea a umplut de uimire pe toți locuitorii din Cazenovia, New York. Dar decizia ei nu a fost decît simbolul exterior al unei lucrări profunde a harului divin care a marcat începutul unei perioade de șaizeci de ani de viață de sacrificiu, inspirată de Duhul Sfînt. Ce complex de împrejurări putea schimba în așa măsură cursul vieții unui om care posedă toate avantajele cerute de lume pentru a-i cîștiga acceptarea?

Eunice Parsons s-a născut într-un cămin confortabil din Litchfield, Connecticut, din Statele Unite ale Americii, în februarie 1793. Deși părinții ei nu erau creștini, cei opt copii au primit o educație morală atentă. Mama era universalistă; tatăl, după toate aparențele, avea prea puțin de-a face cu orice fel de biserică.

Domnul Parsons se ocupa cu croitoria și avea o afacere prosperă. În atelier, fiica sa a ajuns expertă în confecționarea rochiilor. El a murit însă cînd Eunice avea paisprezece ani și mama s-a mutat împreună cu familia la Cazenovia.

Adolescenta Eunice era scundă, dar foarte atrăgătoare, cu o față albă, ochi albaștri și cu un păr auriu și frumos ondulat pe care avea grijă să-l aranjeze în așa fel încît să atragă atenția asupra farmecului ei. Din cauza frumuseții ei, a devenit foarte plină de sine. Ii plăcea să audă foșnetul rochiei ei de mătase în timp ce pășea pe culoarul bisericii, iar hainele îi erau croite după ultima modă. Cînd mergea pe stradă, îmbrăcată în toaletele ei luxoase, era cît se poate de atentă la aspectul ei exterior și avea grijă ca fiecare detaliu de îmbrăcăminte sau podoabă să fie așa cum trebuie. Îi plăcea foarte mult să danseze și își dădea toată silința pentru a menține o poziție și un aer de demnitate care să atragă atenția. Plăcerea ei pentru distracție, alături de farmecul persoanei sale, au făcut-o centrul unui cerc vesel de prieteni.

Totuși, în ciuda dragostei sale față de lume și față de distracțiile oferite de aceasta, ea își va aminti mai tîrziu: „cînd nu eram decît un copil, am simțit că se cuvenea să-L iubesc pe Mîntuitorul și să mă pregătesc pentru a trăi cu El în Cer. Nu-mi aduc aminte să fi uitat vreodată să-mi spun mica mea rugăciune. Pasajul acesta a avut un efect profund asupra sentimentelor mele: «Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus»."

La douăzeci și patru de ani, Eunice și-a dat seama de goliciunea vieții pe care o trăia. Deși în vremea aceea cunoștințele ei despre lucrurile spirituale erau minime, ea s-a hotărît să întoarcă spatele plăcerilor lumii. Nu s-a mai dus la dans; a renunțat la podoabele inutile și a devenit membră a Bisericii Prezbiteriene. Un an mai tîrziu s-a măritat cu Whiteman Cobb, un tînăr cu un viitor strălucit în afaceri. Nu era creștin, dar nu uita niciodată să-și ducă tînăra

soție ia biserică.

În timpul primilor ani de căsătorie, metodiștii, „secta împotriva căreia se vorbea peste tot”, au început să țină servicii de închinare. Predicarea lor se îndrepta în special împotriva păcatului și vorbea despre separarea de lume, punînd un puternic accent pe sfințenia inimii ca latură esențială a unei vieți creștine stabile și o condiție a intrării în Cer. Qnd a fost invitată să participe într-o seară, doamna Cobb a acceptat, nu ca unii dintre prietenii ei, ca să-și bată joc, ci ca să găsească ajutor pentru sufletul ei.

A fost un timp binecuvîntat, a spus ea. Am văzut atîta simplitate, atîta zel, atîta smerenie, încît am spus «Aceștia sînt adevăratul popor al lui Dumnezeu» și inima mi s-a lipit de ei.

În aceste servicii, ea a simțit că viața spirituală i s-a întărit atît de mult, încît în anul care a urmat i-a spus pastorului prezbiterian că avea intenția să se alătore metodiștilor. El i-a spus că oricare ar fi acea scînteie de foc ceresc pe care ea o avea, trebuia s-o folosească pentru a aprinde o flacără printre prezbiterieni. Răspunsul ei a fost că ea însăși avea nevoie de căldura unui foc puternic.

Curînd după aceea, un pasaj din cartea Evrei, „**să mergem spre cele desăvîrșite**”, i-a răsunat în urechi. Căutînd fața lui Dumnezeu în rugăciune, El i-a descoperit starea păcătoasă a inimii ei, cu mîndria și dragostea ei de lume. Deși tînăra femeie adoptase acum o îmbrăcăminte simplă, Dumnezeu i-a arătat că, în ceea ce o privea pe ea personal, lucrurile inutile din viața ei trebuiau lepădate. Cu cît se ruga mai mult cu atît i se adîncea convingerea că, de acum încolo, purtarea ei trebuia să fie caracterizată de cea mai mare simplitate. Mai tîrziu, ea avea să exprime lucrul acesta astfel:

Dragostea perfectă locuiește numai în sînul simplității, căci, după exemplul dat de Cristos și de apostoli, adevărata religie înseamnă strictă simplitate.

Probabil avînd în vedere că plăcerea deosebită pentru a ieși în relief fusese atît de proeminentă în viața ei, pentru a se despărți complet de orice lăudorășenie lumească, doamna Cobb s-a hotărît să urmeze exemplul lui Isus, care „măcar că era bogat, S-a făcut sărac” pentru noi. A decis să renunțe, în mare măsură, la a mai folosi trăsura luxoasă a soțului ei. În schimb, mergea pe jos pînă la destinație, identificîndu-se astfel cu cei săraci și umili. Și-a tăiat frumosul ei păr cîrlionțat și purta o beretă. Rochiile și le făcea din stambă albastră.

Deși decizia de a adopta acest rol de sărac era extrem de dureroasă pentru mîndria»ei, dorința ei de curăție era atît de intensă încît ea era hotărîtă să plătească prețul, oricît de mult ar fi costat-o. Dorurile inimii ei au fost satisfăcute

cînd s-a dus singură într-o pădurice din apropiere să se roage.

Oh, ce luptă am avut cu puterile întunericului! Am agonizat multă vreme în rugăciune. Apoi am zis: «Am făcut tot ce-mi stătea în putință și nu mă voi ridica de aici pînă ce Dumnezeu nu-Și va face lucrarea.» Acum eram gata să devin totul sau nimic pentru Cristos.

În clipa aceea, rugăciunea mea a fost ascultată; zbuciumul meu a încetat, dorința mea negrăită a fost împlinită. Într-o clipă, m-a atins o putere de sus. Isus a pus stăpînire pe mine în întregime. M-am topit ca ceara la foc; lauda a luat locul rugăciunii și tot sufletul mi s-a dizolvat în iubire. Într-o clipă, am înțeles că aceasta era sfințirea. Oh, ce calm, ce pace dulce a coborît peste mine - o pace desăvîrșită! Nu era extaz, ci doar o fericită uimire față de ceea ce tocmai îmi descoperise Domnul. Cuvintele n-o pot descrie. Pacea mea curgea ca un rîu.

Deși calea prin viață i-a fost umilă și oarecum obscură, doamna Cobb se remarcă prin exemplul de sfințenie pe care l-a lăsat. Viața ei emana duhul rugăciunii/Dimineața, devreme, familia ei o găsea pe genunchi, cu Biblia deschisă în față, căutînd călăuzirea divină.

Azi dimineață m-am trezit la ora patru. Ce limpede îmi era mintea! Ce mare fericire în păzirea poruncilor! „Cei care mă caută devreme, Mă vor găsi.”¹ Cred că aceasta se referă la dimineața devreme și, de asemenea, la devreme în viață. Cei care „voiesc și ascultă” mîncî „cele mai bune roade ale țării”.

[...] M-am simțit vinovată pentru faptul că am întîrziat prea mult în pat astăzi. Mă întreb cum de am putut moțai cînd, dacă mă trezesc devreme, am timp pentru toate lucrurile. Nu m-am văzut niciodată atît de mică, dar, cu toate acestea, sînt păzită de puterea Lui nemărginită.

Doamna Cobb a convins cîteva dintre prietenele ei să i se alătore vinerea în post și rugăciune pentru oamenii din Cazenovia. O dată pe an, ea vizita personal fiecare familie din oraș, rugîndu-se împreună cu ei și îndreptîndu-le privirea spre Cristos. Și-a întins mîna spre cei aflați în nevoie și, cînd nici ea nu a mai avut ce să dea, a solicitat ajutorul celor care erau în stare s-o facă.

Calea pe care a urmat-o a determinat, în mod cît se poate de firesc, opoziția soțului, a mamei, a fraților și surorilor ei. Cineva, care îi fusese prieten intim, a trecut de cealaltă parte a străzii, ignorînd-o total. Lucrul acesta a rănit-o profund și, pentru un timp, dușmanul sufletului și-a bătut joc de ea cu cruzime.

Într-o seară, doamna Cobb s-a dus în cămăruța ei să se roage, iar soțul ei, iritat, a răsucit cheia în ușa, încuind-o acolo pentru toată noaptea. Cînd a eliberat-o a doua zi dimineață, reacția ei față de răutatea lui a fost: „Bună dimineața, am petrecut un timp minunat rugîndu-mă pentru tine.”

Pentru o vreme, soțul ei a făcut o mărturisire de credință și s-a alăturat metodiștilor la închinare. Timp de cîteva ani a slujit ca lider de școală duminicală, dar, mai apoi, s-a răcit și s-a îndepărtat de biserică. În anul 1835, a decis să se

stabilească împreună cu familia mai spre vest și s-a așezat cu succes aproape de locurile unde astăzi se găsesc orașele Laporte, Indiana și Marengo, Illinois. Prin această mutare, el spera sași îndepărteze soția de acele influențe spirituale din Cazenovia pe care le considera vinovate pentru convingerile religioase foarte ferme ale soției sale.

În acele zone viața era destul de primitivă, dar **Mama Cobb**, cum începuse să fie cunoscută, motivată de dragostea ei față de sufletele oamenilor, mergea din colibă în colibă, pornind servicii de rugăciune și vorbind despre lucrurile lui Dumnezeu tuturor acelor care-i ieșeau în cale. Mergînd mile întregi pe jos, această neobosită cîștigătoare de suflete, se ruga cu cei îndurerați, îi vizita pe cei bolnavi și atenționa pe cei nepăsători. Dacă se stîrnea vreo bătaie în localul public din oraș, bărbații se linișteau numai cînd cineva sugera să fie chemată Mama Cobb la fața locului.

Jurnalul ei relevă cît de departe se extindeau eforturile ei pentru Domnul.

Ianuarie 1838. Am petrecut o oră în Chicago, stînd de vorbă cu mai mulți oameni despre cît de important este să fii pregătit pentru moarte. Am simțit o mare povară pentru doamnele tinere din localurile publice. Le-am avertizat cu toată credincioșia și m-am rugat pentru ele.

Vineri. Am fost foarte binecuvîntată vizitînd deținuții din închisoare. Dumnezeu mi-a dat un neobișnuit duh de rugăciune pentru fiii mei și pentru tinerii scumpi din țara noastră.

25 Mai. Vreau să am acel zel simt ca, atunci cînd vorbesc cu cei neconvertiți, lacrimile mele să-mi mărturisească sinceritatea. Nu pot să pierd vremea și să cresc în har în același timp. Trebuie să fiu exigentă cu răscumpărarea timpului meu. Vreau să fiu pătrunsă în întregime de spirit misionar.

După treizeci de ani de semănat, cu cea mai mare credincioșie, slujba îndeplinită de dr. John Redfield a fost însoțită, prin toată această zonă, de o revărsare de Duh Sfînt. Pentru cei care cunoșteau rugăciunile fierbinți și eforturile neobosite ale Mamei Cobb era evident că ele pregătiseră terenul pentru această lucrare într-o măsură pe care numai în cer o vom cunoaște cu adevărat.

Lucrarea condusă de dr. Redfield a împlinit, fără îndoială, dorința ei arzătoare pentru o predicare inspirată de Duhul. Jurnalul Mamei Cobb îi destăinuie năzuința.

Doresc cu tot dinadinsul să văd amvonul în flăcări; da, amvonul în flăcări! Dacă este nevoie ca ceva pe pămînt să fie în flăcări, acela trebuie să fie amvonul. Trebuie să răspîndească o căldură intensă, care să ardă totul în calea ei spre inima oamenilor. Focul ar trebui să înfășoare Cartea pe masa sacră, să sară peste parapet și să înroșească pardoseala sub toți cei aflați în biserică.

Cînd ambasadorul cerului stă acolo și transmite mesajul Evangheliei, ochii săi ar trebui să fie ochi de foc, limba sa o flacără și tot trupul ar trebui să-i fie învăluit în foc, un foc din al treilea cer, un foc de la tronul lui Dumnezeu. Du-te, slujitorule al lui Dumnezeu! Convinge pe cei ce locuiesc în corturile răutății și care merg pe drumul care duce ia iad!

11 Decembrie. Oh, de-am avea mai mulți lucrători în acest seceriș! Și să-i avem cînd primim acest botez de foc. Oh, cite talente zac îngropate - femei educate, dăruite, care ar putea fi o putere a lui Dumnezeu pentru generația lor, cît timp mai sint încă în viață; iar în moarte, faptele lor le vor urma - dar care astăzi nu sînt decît umplutură în biserică, din pricina lipsei ior de viață trăită în întregime pentru Dumnezeu. Oh, Doamne, fă să fie mai multe femei sfinte!

Poate ne întrebăm, pe buna dreptate, care a fost secretul celor saizeci de ani de victorii și binecuvîntări duhovnicești pe care i-a trăit Mama Cobb. A fost totala dependentă de Dumnezeu.

Sînt profund conștientă, spunea ea, că rădăcina tuturor păcatelor este faptul că L-am pierdut pe Dumnezeu și, în locui Lui, am descoperit eul. Văd în permanență sfințenia ca pe o scufundare în propria-mi nimicnicie, pentru ca Dumnezeu să poată fi înălțat în sufletul meu,

Într-o altă însemnare din jurnal ea se întreba:

Cum voi fi păzită de păcat? Făcînd apel în mod constant, clipă de clipă, la sîngele lui Cristos. Atîta timp cit inima îmi rămîne în izvorul curățitor, ea va rămîne curată. Dacă sînt cuprinsă de îndoieli, alerg la acest sînge sfinților. Cer iar și iar, în fiecare clipă, acest dar neprețuit. Îmi însușesc tot ceea ce sîngele Tău a cîștigat, fiindcă Tu ai promis; și Tu ești credincios și diept ca să ne ierți păcatele și să ne curățești de orice păcat.

Cristos nu spune că cel care a venit la El nu va flămînze niciodată, ci cel care vine, indicînd o venire continuă, constantă, o hrămre neîncetată cu pîinea cerească. Chiar și mana ascunsă trebuie mincată mereu pentru a produce împlinire permanentă; sufletul, ca și trupul, trebuie să aibă parte de pîinea ziinieă, altfel va suferi de foame și se va ofili, lot astfel, „oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu", acela nu-i va fi în veac sete. Nu cel care a gustat odată, iar acum a părăsit izvorul apelor viei, acela nu va înseta niciodată. Secretul neîmplinirii noastre constă în faptul că ne bizuim pe experiențe trecute. Uitînd lucrurile din urma noastră, trebuie să venim în fiecare zi la Cristos și să primim din nou viața Lui.

Jurnalul arată, de asemenea, dorința ei profundă după un botez continuu cu Duhul Sfînt.

Simt, într-adevăr, o dorință puternică pentru un botez mai mare cu Duhul Sfînt și cu foc. Fie ca el să coboare peste Biserică, să avem darul Puterii! Ce am putea face noi fără prezența vie a Duhului, fără influența Sa

sfântă? Dacă nu ar fi ea peste altarele noastre, nu am putea oferi oamenilor decât îndatoriri morale zadarnice; ceremoniile noastre, deși instructive, ar fi fără viață.

4 Decembrie. Stau înaintea tronului, așteptând botezul Duhului Sfânt cu putere și cu foc. Apoi voi avea putere să lucrez din greu. Rugăciuni puternice, insistente, repetate, unite; părinții, copiii, pastorul și publicul, bogații și săracii, cei talentați și cei simpli, să se unească cu toții și să strige către Dumnezeu pentru ca El să lucreze asupra noastră, ca în zilele dreptei Celui Prea înalt, și să ne îmbibe eu Spiritul lui Cristos, să ne încălzească, să ne aprindă și să ne facă o flacăra de foc. Astfel de rugăciuni fierbinți, unite și stăruitoare își vor atinge scopul și puterea lui Dumnezeu, coborând peste noi, ne va face o armată de giganți împrăștiți cu vinul cel nou.

Mama Cobb observase în anii anteriori ai vieții sale că postul și rugăciunea dau rezultate.

În ultimii zece ani care au trecut am urmărit creșterea spirituală a metodiștilor și am descoperit că cei care postesc și se roagă sînt cei mai duhovnicești. **Postul iuțește puterea credinței.** Într-o singură zi, ba chiar într-o singură oră toată lucrarea poate fi împlinită. Doamne, ajută-ne!

Oh, ce dulce părtășie am cu Duhul cel binecuvîntat, nu numai ziua, ci și noaptea. îl văd pe Dumnezeu în toate. Găsesc că este o mare binecuvîntare pentru sufletul meu să mă trezesc pe la miezul nopții și să mă rog. Rugăciunea nu este altceva decît respirația credinței. A te ruga fără a crede înseamnă a lovi în vînt. Oh, aceste cruci luate și purtate în rușine și ocară sînt, în cele din urmă, încununare de triumf, chiar în viața aceasta.

Poate că nu ne gîndim suficient la rugăciune, rugăciunea mijlocitoare, la cereri directe, pe nume, pentru alții, aducînd nevoile lor, tot ce dorim noi pentru ei, înaintea lui Dumnezeu. Noi nu credem așa cum ar trebui. Cît de mult i-ar ajuta pe cei pe care vrem să-i slujim, pătrunzînd în inima pe care noi n-o putem deschide, apărîndu-i pe cei cărora nu le putem vorbi; mîngîind pe cei pe care cuvintele noastre nu-i pot alina; urmărind pașii celor dragi ai noștri prin truda lor zilnică și în dilemele prin care trec, ridicîndu-le poverile cu o mină nevăzută. Noaptea, nici o slujbă nu e mai îngerească decît aceasta - tăcută, invizibilă, cunoscută numai de Dumnezeu. Prin noi coboară binecuvîntarea și se înalță mulțumirea numai către El. Cu siguranță, nici o îndeletnicire nu ne aduce aînt de aproape de Dumnezeu ca rugăciunea fierbinte, sinceră. Este o înțelepciune adîncă în cuvintele: **„O. de l-am spune mai mult lui Dumnezeu despre oameni, decît oamenilor despre Dumnezeu!”**

Bătrînica îmbrăcată în stambă a mers înainte, pe vreme bună sau rea, iubind pe toți, rugîndu-se, postind și bucurîndu-se de o comuniune cu Tatăl care i-a adus o bogăție mai presus de cuvinte. Dar viața ei de separare a avut momentele ei dureroase cînd, pînă si liderul ei de școală duminicală, neînțelegînd motivația care controla viața acestei femei sfinte, i-a spus: „Soră Cobb. ești o rușine pentru noi. Hainele tale nu sînt potrivite pentru

a fi purtate în public. Dacă te-ai îmbrăca puțin mai ca lumea, ai avea o influență mai bună. Te suportăm din pricina vârstei dumitale."

În perioada ultimei sale îmbolnăviri, când câțiva prieteni au vizitat-o, aceștia au întrebat: „*Mamă Cobb, a fost scos boldul morții?*”

„*Da, Glorie!*”

„*Ești gata să-ți schimbi rochia de stambă albastră într-o robă albă?*”

„*Da, Glorie! Glorie! Glorie!*”

„*Ai ținut morțiș să porți această îmbrăcămintă. Nu crezi că ai exagerat puțin?*”

„*Oh, nu. Glorie! Aleluia! A meritat!*”

În câteva ore, buzele care s-au deschis ca să binecuvânteze pe pământ au tăcut pentru totdeauna.

CITATE DIN SCRIERILE MAMEI COBB

„Lumea din inimă a ruinat milioane de suflete nemuritoare. Oh, cum ar trebui creștinul să vegheze și să se roage, ca nu cumva Diavolul și lumea să găsească vreo poartă nepăzită spre inima lui. Trebuie să veghem ca sentimentele noastre să nu fie atrase departe de Dumnezeu.”

„Scripturile depășesc atît de mult orice alt lucru încît, atunci cînd bogăția și frumusețea lor se deschid în fața noastră, spunem împreună cu regina din Seba «nici pe jumătate nu mi s-a spus». Sînt mai mult decît vasele umplute cu balsam de Galaad. Ele deschid în fața noastră un întreg paradis de desfătare.

Aici, în crăpăturile stîncilor, se găsesc picături din ceea ce este mai dulce decît mierea din fagure. Aici sufletul află pomul vieții, care se găsește în mijlocul raiului lui Dumnezeu. Ne așezăm la umbra Lui cu mare bucurie și fructul Lui este dulce în gura noastră. Culegem pacea eternă cu Dumnezeu, sîntem scăpați de potopul de rele care se revarsă peste tot pământul și sîntem conduși de mîna lui Isus în arca refugiului etern.”

Mama Cobb